

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kuryło

SSN Jerzy Kwaśniewski

Protokolant Anna Gryźniewska
w sprawie ze skargi Ministra Sprawiedliwości
na uchwałę Nr 86/2009 Okręgowej Rady Adwokackiej w S. z dnia 12 października 2009 r., w sprawie udzielania zezwoleń aplikantom adwokackim na podejmowanie innych zajęć, poza zajęciami wynikającymi z odbywania aplikacji pod kierunkiem patrona w okresie aplikacji,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 kwietnia 2010 r.,

umarza postępowanie.

Uzasadnienie

Na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (jednolity tekst: D. U. z 2009 r. Nr 146, poz.1188 ze zm.) Minister Sprawiedliwości zaskarżył, jako sprzeczną z prawem, uchwałę Okręgowej Rady Adwokackiej w S. z dnia 12 października 2009 r., nr 86/2009 i wniósł o jej uchylenie. W tej uchwale stwierdzono, że „w związku z koniecznością zachowania wysokich standardów szkolenia aplikantów, Okręgowa Rada Adwokacka w S. stoi na stanowisku, iż zgoda na inne zajęcia aplikanta, o których stanowi § 14 Regulaminu aplikacji adwokackiej, winna być wydawana przez dziekana wyjątkowo.

W szczególności ORA w S. stwierdza, iż brak jest podstaw do wydawania aplikantom zgody na świadczenie pracy – poza kancelarią patrona – na więcej niż ½ etatu, a także na prowadzenie działalności gospodarczej”.

Zaskarżonej uchwale Minister zarzucił naruszenie:

1. art. 58 pkt 12 lit. b Prawa o adwokaturze w związku z § 14 ust. 1 Regulaminu aplikacji adwokackiej poprzez jednoznaczne wykluczenie możliwości zatrudniania aplikantów adwokackich, poza kancelarią patrona, na więcej niż ½ etatu lub prowadzenie działalności gospodarczej,
2. art. 65 ust. 1 Konstytucji z uwagi na naruszenie wyrażonej w tym przepisie zasady wolności wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy przy zastrzeżeniu, że wyjątki określone są w ustawie, w związku z wyrażoną w art. 31 ust. 2 i 3 Konstytucji zasadą, że nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje, a ograniczona w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, albo wolności i praw innych osób, przy czym ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw,
3. art. 32 ust. 1 Konstytucji z uwagi na naruszenie wyrażonej w tym przepisie zasady równości wobec prawa.

Na rozprawie pełnomocnik Naczelnej Rady Adwokackiej przedłożyła Sądowi Najwyższemu odpis uchwały tej Rady z dnia 27 marca 2010 r., nr 64/2010, uchylającej zaskarżoną przez Ministra Sprawiedliwości uchwałę Okręgowej Rady Adwokackiej w S. Pełnomocnik wniosła o umorzenie postępowania.

Pełnomocnik Ministra Sprawiedliwości pozostawał ten wniosek do uznania Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Uchylając zaskarżoną uchwałę Okręgowej Rady Adwokackiej w S., Naczelna Rada Adwokacka działała w granicach swoich uprawnień określonych w art. 60 Prawa o adwokaturze. Uchylenie tej uchwały spowodowało brak przedmiotu

zaskarżenia, czego następstwem jest umorzenie postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.